

SARA RAASCHOVÁ

LED

NEBO

OHEŇ

COO
BOO

Led nebo oheň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sara Raaschová
Led nebo oheň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

S A R A R A A S C H O V Á

LED
NEBO
O H E Ň

COO
BOO

Přeložil Zdeněk Uherčík

Copyright © 2015 by Sara Raasch. Published by arrangement with HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Map art © 2014 by Jordan Saia

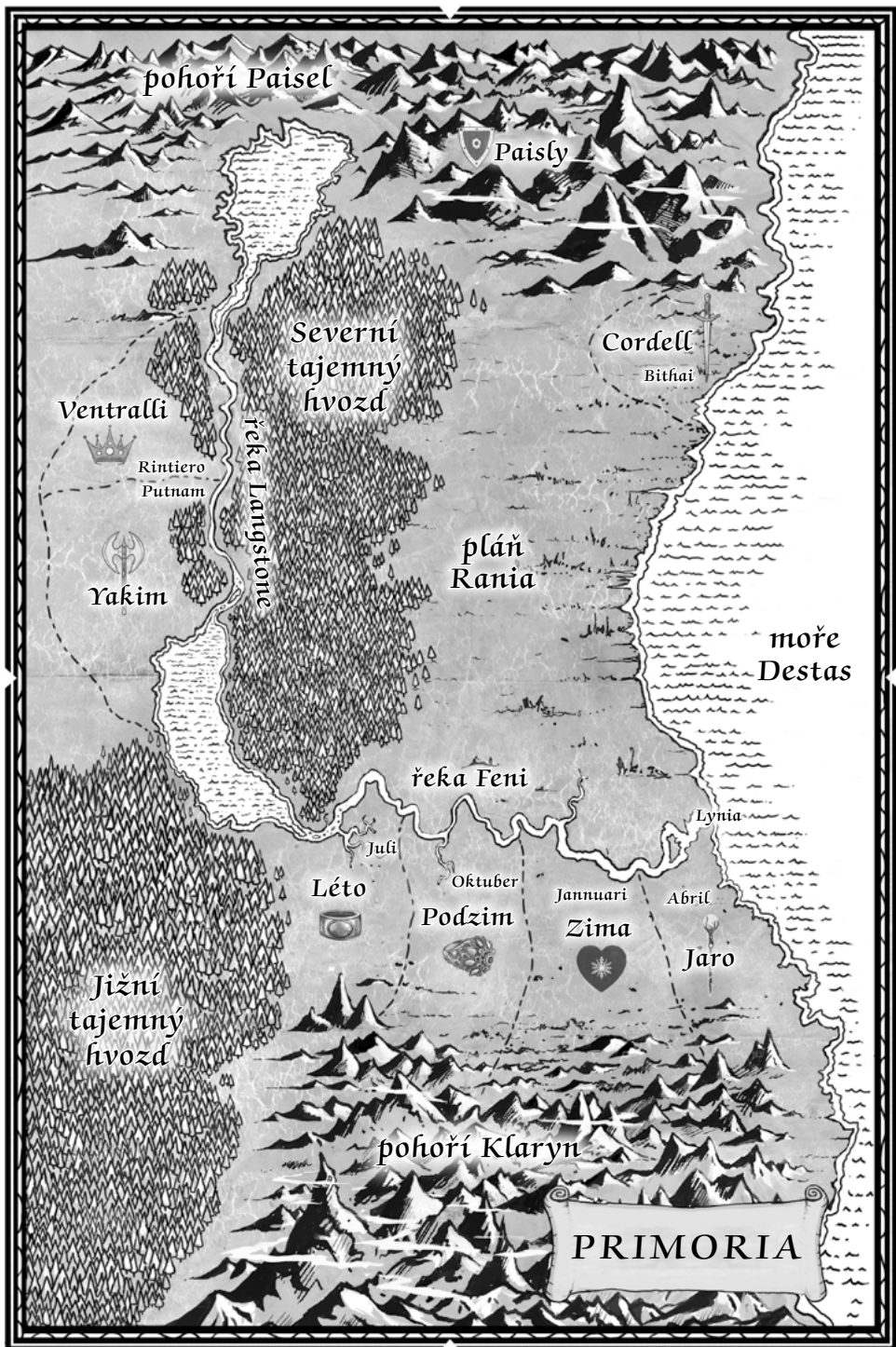
Jacket art © 2015 by Jeff Huang

Jacket design by Erin Fitzsimmons

Translation © Zdeněk Uherčík, 2018

ISBN 978-80-7544-506-3

*Pro Kelsona, který ztělesňuje to nejlepší z Mathera a Theronu,
zatímco já jsem to nejhorší z Meiry.*

Meira

Pět nepřátel.

Pět poškrábaných přileb sedí nakřivo nad pěti stejně otlučenými prsními pancíři; pět ošoupaných, ale stále ještě zřetelných černých sluncí září na stříbřitém kovu. Vojáků je víc, než dokážu sama zvládnout, ale jak tak stojím v jejich kruhu, nohy pevně zapřené ve sněhu, mrknu na toho nejbližšího a zmocní se mě klid, jaký přichází před bojem.

Čakram už držím v ruce, ale ještě ho nechci hodit, ještě ne. Vychnutávám si ten pocit, když v dlani svírám jeho hladkou rukojeť. Dendera si myslela, kdovíjak není mazaná, když pro něj vymyslela úkryt. Ale dát ho cordellským vojákům bylo snad až příliš průhledné. Kam jinam bych měla jít pro zbraň, když ne do jejich zbrojního stanu?

„Dělej!“ ozve se pištivý hlásek.

„Pst, uslyší tě!“

Ohlédnu se a zpoza řady balvanů, které leží za mými cvičnými nepřáteli, se znovu ozve několikéré syknutí. Za největším z kamenů se schovává několik drobných hlav.

„Viděla nás!“

„Stojíš mi na noze!“

„Buď zticha!“

Pousměju se. Když se znovu otočím na nejbližšího vojáka, sněhulák v otlučené přilbě a prsním plátu se trochu sesedne pod nápo-rem ledového větru, který mi tahá za sukni. Iluze je pryč.

Nejsem vystrojená do boje. Mám na sobě plisované šaty bez rukávů, vlasy spletené do copů. Moji „nepřátelé“ jsou narychlo splácaní sněhuláci oblečení do odhozené zbroje vojáků Jara, které je mé království plné. A mými diváky není žádná armáda, ale partička zvědavých dětí, které mě sem sledovaly z města. Čakram je ale skutečný a moje tělo reaguje tak, že je snadné uvěřit, že tohle je skutečnost.

Jsem voják. Obklíčili mě Angrovi muži. A já je všechny zabiju.

Pokrčím kolena, pootočím se v pase, natočím ramena, napínám svaly. Nadechnout, vydechnout, rozmáchnout, hodit. Pohyby se mi vybavují, jsou stejně přirozené a zažitě jako chůze, přestože je to už tři měsíce, co jsem naposledy hodila čakram.

Čepel mi se svistem vylétne z dlaně. Prolétne nejbližším nepřítelem, odrazí se od kamene, srazí dalšího vojáka a vpluje mi zpět do ruky.

Napětí ze mě spadne a já dlouze, hluboce vydechnu. Sníh na výsostech, to je *nádhra*.

Znovu hodím čakram a vyřídím zbývající vojáky. Na zhroucená těla mých obětí padá sníh a za mnou se ozve jásot dětských hrdel. Stojím tak, jak jsem chytila čakram, stále ještě prohnutá v pase, ale iluze se už definitivně zhroutila. Tím nejlepším způsobem.

Pousměju se. Ani si nevzpomenu, kdy se tady naposledy někdo smál. Poslední tři měsíce mohly být plné radosti, ale jediné, co jsem slyšela, byl stavební ruch, debaty o úrodě a dolech a tichý potlesk při veřejných setkáních.

„Můžu si hodit?“ zavolá na mě jedna dívka. Ostatním to dodá kuráž a sesypou se na mě s prosbami.

„Raději začni s něčím, co není tak ostré.“ Usměju se, naberu sníh, udělám z něj měkkou kouli a nechám ji vyklouznout z prstů.
„A nezabíjí.“

Dívka, která si chtěla hodit mým čakramem, pochopí jako první. Klekne si, uplácá kouli a hodí ji po chlapci za sebou.

„Dostala jsem tě!“ zavřeští a rychle se utíká někam schovat.

Ostatní se začnou zběsile koulovat a utíkají do polí za městem.

„Trefil jsem tě! Padni, nebo nehraju!“ křičí drobný chlapec.

Přestanu se usmívat.

Už nemusíme bojovat. Už nikdy nebudou muset použít jiné zbraně než sněhové koule, říkám si.

„Není tohle trochu... morbidní?“

Prudce se otočím a prsty samy od sebe pevněji sevřou čakram. Ale ještě dřív, než zvednu ruku, vidím, kdo to přišel na malý palouk na okraji zasněžených polí v podhůří Klarynu.

Theron nakloní hlavu a několik pramenů vlasů se mu jako světle hnědá opona sveze do obličje. Měří si mě tázavým pohledem a ve vzduchu visí otázka.

„Morbidní?“ Trochu se usměju. „Nebo očištné?“

„Většina očištných věcí je morbidní. Léčba melancholií.“

Obrátím oči v sloup. „Musím uznat, že i na sekání hlav sněhulákům najdeš něco poetického.“

Zasměje se a najednou je o trochu chladněji. Příjemný chlad, který se mi jako peříčko otře o srdce. Na pozadí slonovinové bělosti Zimy jsou barvy jeho oděvu nápadné a skoro troufalé. Je štíhlý a svalnatý, oblečený do cordellské zeleno-zlaté uniformy ušité ze silné látky, která ho chrání proti zdejšímu chladu. Jeho cordellská krev není na klima mého království zvyklá.

Theron pokývne k městu Gaos, odkud právě přišel. Kdyby pohoří Klaryn bylo moře, byl by Gaos naším největším přístavem. Je to největší město, odkud se lze dostat do většiny dolů.

Poslední tři měsíce jsem tady strávila až příliš mnoho času.

„Důl Tadir je připravený, můžeme ho otevřít,“ řekne a zachvěje se. Mohlo to být chladem, ale také očekáváním.

„Vždyť jsme včera jeden otevřeli. A minulý týden dva,“ opáčím. Samotné se mi nelíbí můj tón. Na něm bych si neměla vylévat vztek.

Zatne zuby. „Já vím.“

„Tvůj otec přijede na slavnost do Jannuari koncem týdne, víd?“

Je mu jasné, jak to myslím. „Bude tam i královská rodina z Podzimu. Neměla by ses před nimi s otcem dohadovat.“

„Cordell je k Podzimu v podobném vztahu jako k Zimě. Jeho král by možná chtěl Noama vystrnadit stejně jako já.“

Theron sebou cukne a já si příliš pozdě uvědomím, jak neomalená slova jsem použila. Noam je stále Theronovým otcem a králem a my Cordell potřebujeme bez ohledu na to, jak se mi svírá srdce, kdykoli Noam vydá nějaký nový příkaz. Bez Noamovy pomoci bychom neměli žádnou armádu. Zimané se sotva začali zotavovat a teprve v poslední době jsou schopni výcviku. Bez Cordellu bychom neměli žádné jídlo, protože Zima dosud neobnovila obchodní kontakty a úroda, kterou můžeme v našem zmrzlém království díky mé magii sklízet a již jsme sotva zaseli, ještě několik měsíců nevezjde. Přestože zdroj Zimy její zrání urychlí.

Nemám tedy jinou možnost než vyhovět Noamovým požadavkům. Někdy mám pocit, že už také nosím cordellské barvy.

„Tak dobře. Otevřu tenhle důl. Zaplatím Noamovi a Podzimu, co jim dlužím za záchranu Zimy, ale jakmile bude po slavnosti...“

Co vlastně chci po slavnosti udělat? Protože to není nic jiného než slavnost. Představení sloužící jako poděkování Cordellu a Podzimu za jejich pomoc a osvobození Zimy od Jara. Zaplatíme jim tím, co vytěžíme v dolech, ale to nebude ani zlomek toho, co jim dlužíme. Po slavnosti budeme ve stejné situaci, jako jsme teď: vydáni na milost Cordellu.

Proto jsem poslední tři měsíce přesvědčovala Denderu, že královny mohou nosit zbraně. Proto jsem našla svůj čakram a ukradla si tuhle chvilku normálnosti, protože sice máme Zimu zpátky, já si ale připadám stejně, jako když naše království uchvátilo Jaro. Vydána na milost jinému království. Noama jsem tak dlouho snášela jen proto, že nepředstavuje přímou hrozbu. Můj lid nevidí v Cordellu útlak, vidí v něm pomoc.

Theron ke mně vztáhne ruce, ale já stále ještě držím čakram. Proto mě jenom vezme za ruku a vytrhne mě z nepříjemných myšlenek. Není jen zástupcem Cordellu, není jen synem svého otce. Je to taky mladík, který se na mě toužebně dívá tím samým pohledem, jakým na mě hleděl v temných chodbách Angrova paláce těsně předtím, než mě políbil. Ten pohled jsem u něho za poslední tři měsíce viděla tucetkrát.

Tajím dech. Teď mě ale nepolíbí a já sama nevím, jestli to chci. A pokud ano, jestli proto, že chci útěchu, rozptýlení, nebo jeho.

„Mrzí mě to,“ řekne tiše. „Ale musíme to zkoušet dál. Je to dobré i pro Zimu. Když nic jiného, tvoje království bude mít z nerostů taky prospěch. Štve mě, že má pravdu, ale potřebujeme...“

„Noam Zimu *nepotřebuje*,“ přeruším ho. „On ji chce. Chce mít přístup do propasti magie. Proč říkáš, že má pravdu?“ Zarazím se. „Ty s ním souhlasíš?“

Theron se přisune blíž a mě ovane vůně jeho levandulového mýdla. Když mě vezme za loket, sklouznou mu rukávy a odhalí jizvy na zápěstích. Ucítím osten viny.

Ty jizvy má od toho, jak se mě snažil osvobodit.

Theron sleduje můj pohled. Ucukne a stáhne si rukávy.

Polknu. Měla bych něco říct k těm jizvám, k jeho reakci. Ale vždycky změnil téma dřív, než...

„Nemyslím, že má pravdu ve všem,“ vysouká ze sebe a vrátí se zpět k tématu. Neunikne mi ale, jak si stahuje rukáv přes zápěstí. „Přinejmenším se mi nelíbí, jak postupuje. Zima potřebuje pomoc, kterou Cordell může poskytnout. A jestli najdeme magickou propast, tak na tom budeme líp *všichni*.“

Zadívá se mi do očí a beze slov prosí, aby bylo všechno zase normální.

Protentokrát ustoupím. „A jak by si měl Noam vybrat náhradu za svoji pomoc?“

Ale odpověď znám, jakmile otázku vypustím z úst. Zaplaví mě vlna touhy a mimoděk se posunu k němu.

Theron se lehce předkloní. „Chci, aby otec obnovil zasnoubení.“ Jeho slova jsou stejně tichá jako vločky sněhu, které se snášejí kolem nás. „Když spojíme naše království, nebude mít jedno nad druhým navrch, nebude jedno druhému zavázané. Budeme jednotní a silní.“ Odmílí se a vydechně oblak páry. „Budeme v bezpečí.“

Zamrazí mě, protože vím, že naše osudy se změnily. Noam zrušil naše zasnoubení, protože dluh Zimy vůči Cordellu mu připadal jako dostatečné spojení našich dvou království. A možná zčásti proto, že si připadal podvedený, když Sir navlékl svatbu jeho syna a zároveň dědice království s dívkou, která tehdy byla jen pěšákem, ne právoplatnou královnou.

Noam chce naše doly, chce přístup do ztracené propasti magie. Jsme na něm závislí, proto ví, že tohle všechno dostane. Takhle může se Zimou nakládat jako s porobenou zemí, ne jako s rovnocenným partnerem. A abych byla upřímná, docela se mi ulevilo, že si teď nemusím dělat starosti se svatbou.

Ale Theron dal mnohokrát najevo, že ho Noamovo rozhodnutí nepotěšilo.

Jako by chtěl potvrdit moje myšlenky, nakloní se ke mně. „Vždycy o tebe budu bojovat. Postarám se, abys byla v bezpečí.“

Říká to, jako kdyby to byl slib, prohlášení i prosba zároveň. Třesou se mu ruce a jeho slova odhalují strach, který nedokáže vyslovit nahlas.

Pod ochranou. V bezpečí.

Je vyděšený i z naší minulosti. Má strach, že co se stalo, stane se znovu a zase se vrátí ty noční můry.

„Nemusíš mě ochraňovat,“ zašeptám.

„Ale já můžu. A budu.“ Řekne to tak rozhodně, že jeho slova cítím skoro jako políček ve tváři.

Já ho ale nechci potřebovat. Nebo jeho otce či Cordell. Chci, aby mé království nepotřebovalo nikoho. Ostatně ani nechci, aby potřebovali oni mě.

Dotknou se medailonu, prázdného šperku, který je pro všechny ostatní symbolem magie Zimy. Věří, že jakmile se jeho poloviny

znovu spojily, stal se opět jedním ze zdrojů magie na tomto světě, královským zdrojem. Myslí si, že ta magie, kterou jsem použila předtím – když jsem vyléčila Sira, toho chlapce v táboře v Abrilu nebo naplnila zajaté Zimany silou –, byla jen náhoda, zázrak, protože všechny ostatní královské zdroje jsou předměty, jako třeba dýka, prsten nebo štít. Nikdy je nenapadlo – a předtím ani mě –, že magie si jako hostitele může zvolit *osobu*.

Nemají ponětí, kde je skutečná magie. A Cordell, upřímně řečeno, není to, z čeho mám největší strach, protože v sobě přechovávám něco, co může být mnohem nebezpečnější.

Přitisknu volnou ruku Theronovi na hrud'. Dopřeju nám tuhle chvíli, kdy studený vítr kolem nás prohání sníh a já pod prsty cítím tlukot jeho srdce. Takové chvíle, kdy můžeme zapomenout na politiku, naše tituly a minulost, nám pomáhají, abychom se pod tlakem okolností nerozpadli na kusy.

Přitisknu se k němu, stoupnu si na špičky a políbím ho. Vzdychne, obejmě mě, jeho paže kopírují křivku mého těla, omráčí mě, jak nečekaně vášnivě polibek opětuje.

Theron mi přejede dlaní po spánku, přes ucho a na tvář. Odhrnuje prameny vlasů, které vyklouzly z vlásenek. Položím si tvář do jeho dlaně a stisknu mu zápěstí.

Dotýkám se naběhlých, hrbolatých jizev. Moje srdce, které už tak divoce buší pod jeho drsnými polibky a jemnými doteky prstů, hrozí, že vyskočí z hrudi.

Poodtáhnu se a náš dech se slévá do jednoho bílého oblaku. „Co se ti stalo v Abrilu, Therone?“

Slova ze mě lezou jako z chlupaté deky, ale konečně jsou venku a vznášejí se mezi sněhovými vločkami.

Chvilku to vypadá, jako kdyby mě neslyšel. Pak sebou cukne a vyděšený výraz zakryje překvapením. „Bylas tam...“

„Ne, já myslím... předtím.“ Několikrát se musím zhluboka nadechnout. „Byl jsi v Abrilu ještě dřív, než jsem o tom věděla. A... můžeš mi to říct. Když budeš potřebovat. Tedy... vím, že je to těžké,

ale...“ Povzdechnu si a skloním hlavu. „Tohle zrovna moc dobře nezvládám.“

Theron se navzdory všemu zasměje. „Co nezvládáš?“

Vzhlednu k němu a usměju se ještě dřív, než si uvědomím, jak smetl všechno, co jsem říkala. „Nás.“

Široce se usměje. Ten úsměv mi jenom připomene, co všechno za ním skrývá. „Zvládáš nás líp, než si myslíš,“ zašeptá, vymaní ruku z mého sevření a pohladí mě po tváři, po krku a nakonec mi ji položí na rameno.

Chabě se pousměje a zavrtím hlavou. „Horníci čekají. Měla bych jít za nimi.“

Přikývne. „Ano.“ Tvář se mu rozzáří nadějí. „Možná tenhle důl bude ten pravý.“

Sotva, chce se mi říct. Obnovili jsme těžbu už ve víc než polovině původních dolů, ale žádný z nich nevydal víc než své obvyklé nerosty. Cloumá mnou vztek, když si vzpomenu, že Noam věří, že najdeme místo, odkud pochází magie královských zdrojů. Magická propast je už staletí ztracená někde pod královstvími čtyř Ročních období, a on čeká, že ji objeví jen proto, že teď ji hledá jedno ze Střídavých království?

Tyhle doly patří Zimě a on nutí *mé* lidi, aby ze sebe při kopání vydávali poslední zbytky sil. Strávili šestnáct let v Angrových pracovních táborech. Měli by se zotavovat, ne štvát, aby zvětšili moc už beztak mocného muže.

Znovu ve mně vzkypí vztek. Odvrátím se od zmasakrovaných sněhuláků.

Theron jde mlčky vedle mě a sotva obejdeme několik balvanů, vynoří se před námi Gaos, jako by ho Klaryn skrývalo do poslední chvíle. Vypadá podobně jako Jannuari prvního dne, ale už se podařilo aspoň část opravit. Do města se vrátilo tak málo lidí, že jsme dokázali opravit jen části kolem dolů. Většina zůstává v troskách. Ulice lemuji zchátralé domy a v uličkách se vrší narychlo odklizené trosky. Všechno zasypává sníh a halí obraz zkázy bělostným příkrovem.

Když se Gaos objeví na dohled, nepatrně zaváhám, ale Theronovi to stačí, aby mě vzal kolem pasu a přitáhl k sobě.

„Tentokrát to bude lepší.“

Vzhlednu k němu. V ruce stále křečovitě svírám čakram. Teplo jeho ruky zápolí s věčným chladem Zimy.

„Díky.“

Theron se usměje, ale než stihne odpovědět, ozve se jiný hlas.

„Má královno!“

Sníh křupe Nesse pod nohama a slyším překvapené výkřiky jejích bratrů. Když se k ní otočím, je už v polovině cesty od prvních domů. Šaty jí plandají kolem nohou.

Doklopýtá k nám, lapá po dechu a usmívá se. Měsíce svobody jsou na ní konečně znát. Má zdravě baculaté paže a obličej a růžové tváře.

„Všude jsme tě hledali! Jsi připravená?“

Neurčitě se ušklíbnu. „Má Dendera velkou zlost?“

Nessa pokrčí rameny. „Jakmile se důl otevře, uklidní se.“ Neobratně se ukloní Theronovi a chytne mě za ruku. „Můžu ti ji odvést, princí?“

Theron mi přejede dlaní po boku. Z toho doteku mi naskočí husí kůže. „Samozřejmě...“

Ale to už mě Nessa vleče sněhem.

Conalla s Garriganem potkáme na první ulici. Conall se mračí, Garrigan se pobaveně ušklíbá.

„Mělas nás vzít s sebou,“ pokárá mě Conall. „Má královno,“ dodá, když si uvědomí, koho kárá.

„Dokáže se o sebe postarat sama,“ brání mě Garrigan, ale pod Conallovým zarputilým pohledem se snaží zamaskovat úšklebek drsným odkašláním.

„O to tady nejde. Henn nás necvičil jen tak pro nic za nic.“

Nejraději bych zopakovala Garriganova slova a na jejich zdůraznění pozdvihla čakram. Ale starostlivé vrásky kolem Conallových očí mě nutí držet zbraň za zády.

„Mrzí mě, že jsem vám přidělala starosti. Nechtěla jsem...“

„Kdes byla?“

Málem vyjeknu. Ulicí k nám rázuje rozvzteklaná Dendera.

„Nechám tě minutku samotnou, a ty zmizíš jako...“

Zastaví se. Snažím se ještě víc schovat čakram za záda, ale je pozdě.

Nemá ten vzteklý výraz, jaký jsem u ní čekala. Je unavená a vyčerpaná, a když jde blíž, jsou na ní její roky vidět víc než jindy.

„Meiro,“ pokárá mě.

Už měsíce mi takhle nikdo kromě Theronu neřekl. Vždycky je to jen „má královno“ nebo „má paní“. Když slyším své jméno, je to jako otevřít okno v dlouho nevětrané místnosti.

„Už jsem ti říkala, že tohle potřebovat nebudeš.“ Vykrouť mi čakram z prstů a podá ho Garriganovi. „Jsi královna. Tvým úkolem je nás chránit, ale ne tímhle.“

„Já vím,“ opáčím upjatě a se zatnutými zuby. „Ale proč ne?“

Dendera si útrpně povzdechne. Poslední tři měsíce to dělá hodně často. „Už je po válce,“ připomene mi. Není to poprvé a zřejmě ani naposled. „Náš lid dlouho trpěl válkou. Teď potřebuje skutečnou vládkyni, ne královnu bojovnici.“

Rozum jí dává za pravdu, ale srdce ne.

„Máš pravdu, vévodkyně,“ zalžu. Když budu příliš naléhat, uvidím v její tváři zase ten výraz, jaký jsem tam během dospívání viděla stokrát. Strach ze selhání. Jako u Theronu s jeho jizvami a také u Nessy – když si myslí, že ji nikdo nevidí, má prázdný a skelný pohled. A když ji ve spánku trápí noční můry, pláče tak usedavě, že mě bolí u srdce.

Jsmo v pořádku jen do té chvíle, než někdo začne mluvit o minulosti nebo něčem zlém.

„Jdeme.“ Dendera tleskne a zase je samý shon. „Už tak máme zpoždění.“

Meira

Dendera nás vede na náměstí, které se rozkládá jen pár kroků od dolu Tadiľ. Domy jsou zde opravené a čisté, trosky uklizené. Náměstí plní rodiny horníků, kteří už jsou hluboko ve štolách Tadiľu, a cordellští vojáci, kterým je zima a podupávají, aby se zahřáli. U vstupu na náměstí stojí otevřený stan plný stolů pokrytých mapami a papíry s výpočty. Zastavíme se u něho.

Uvnitř se skloněnými hlavami tiše diskutují Sir a Alysson. Podívají se na mě. Alysson se mile usměje, Sir si mě tázavě změří. Jsou oblečeni stejně slavnostně jako Nessa a Dendera. Tradiční oděv zimanských žen tvoří dlouhé plisované šaty v barvě slonové kosti, muži nosí modré halenky, kalhoty a pruh látky kolem těla, který se na prsou kříží ve tvaru písmene X. Stále si nemůžu zvyknout, že Sir je ustrojený jinak než do boje. Dokonce ani nenosí dýku za pasem. Nebezpečí pominulo, náš nepřítel je mrtev.

Sir skloní hlavu. „Má královno.“ Když z jeho úst slyším svůj titul, ježí se mi chloupky na zátylku. Další z věcí, na které si budu muset ještě zvykat. Na to, že mi říká „má královno“, že je mým generálem, že je Matherův otec.

Mather.

S Matherem jsem vlastně nemluvila od chvíle, kdy jsme bok po boku přijížděli k Jannuari, než jsem přijala svoji královskou odpovědnost a než se on vzdal všeho, za co se považoval.

Doufala jsem, že jenom bude potřebovat nějaký čas, aby si zvykl, ale už tři měsíce mi neřekl nic jiného než „Ano, má královno“. Nemám představu, jak tu propast mezi námi překonat. Jen si stále říkám, ale možná je to hloupost, že až bude připravený, zase se mnou bude mluvit.

Možná to ani tak nemá co dělat s tím, že už není králem, jako spíš s Theronem. Přestože bylo naše zasnoubení zrušeno, je Theron stále pevnou součástí mého života. Zatím je jednodušší na Mathera nemyslet, nasadit masku a rozpaky schovat pod falešný úsměv.

Mrzí mě to. Byla bych ráda, kdybychom byli natolik silní, abychom se dokázali vyrovnat s věcmi, které se nám přihodily.

Na prsou začínám cítit chlad. Jiskřivý, divoký, mrazivý a živý. Víím, co to znamená, a potlačím povzdech.

Díky tomu, že Angra před šestnácti lety rozlomil náš královský zdroj, dobyl mé království. A pokud je zdroj zničen v zájmu obrany království, stává se vládce království sám zdrojem. Jeho tělo, životní síla... všechno se smísí s magií. Neví to nikdo kromě mě, Angry a ženy, jejíž smrt ze mě učinila zimní zdroj. Mé matky.

Ty jím můžeš pomoci vyrovnat se s tím, co se stalo, vybízí mě Hannah. Protože magie jsem já, může ke mně hovořit i přesto, že je mrtvá.

Nechci je léčit násilím, pomyslí si chmurně. Víím, že magie dokáže vyléčit tělesná zranění, ale rány na duši? Nemůžu...

Tobě jsem nemyslela, opáčí Hannah. Můžeš jím ukázat, že Zima má budoucnost. Že dokáže přežít.

Napětí ze mě spadne. *Dobře.*

Sir mě vede ze stanu a dav utichá. V dole je už dvacet horníků. Každé otevření probíhá stejně: Oni sfárají a já je pomocí své magie naplním nadlidskou hbitostí a vytrvalostí. Magie funguje jenom na krátkou vzdálenost. Kdybych zůstala v Jannuari, nemohla bych ji na horníky použít. Ale tady jsou v chodbách jen kousek od nás.

„Jakmile budeš připravená, má královno,“ řekne Sir. Pokud poznal, jak nenávidím tohle otevírání dolů, nijak se k tomu nevyjadřuje a jen ustoupí s rukama za zády.

Zatínám zuby a snažím se na nic nemyslet – na Hannah, Sira, na pohledy, které sa na mě upírají, na tíživé ticho.

Moje magie bývala skvělá. Když vytryskla, aby nás zachránila ze zajetí Jara, když jsme se vrátili do Zimy a já nevěděla, jak všem pomoci, vyřinula se ze mě, přinesla sních a naplnila můj lid odhodláním. Když jsem nevěděla, co chci nebo jak něco udělat, byla jsem vděčná za to, že magie si vždycky věděla rady.

Teď ale vím, že kdybych chtěla zastavit magii, která ze mě vychází, proniká zemí a prosycuje horníky silou a vytrvalostí, nešlo by to. To mě teď děsí nejvíc – magie sviští a tryská a já v hloubi srdce vím, že se zhroutím mnohem dřív, než by se magie vůbec rozhodla přestat. Moje tělo to nevydrží.

Na povel nějakého nevysloveného signálu mi v prsou zavíří proudy chladu a mění mé žíly v krystalický sních. Instinktivně to chci zastavit, spoutat, ale rozum mi v tom zabrání, protože vím, že můj lid potřebuje právě tu magii, kterou se snažím potlačit. Než se stačím nadechnout, magie se začne vlévat do horníků. Stojím v jejím proudu, třesu se a očima dokořán pozoruju napjaté tváře davu. Pokud magii nevlévám do nich, nevidí ji ani necítí. Nikdo neví, jak prázdná si připadám, jako toulec bez šípů, který existuje pouze proto, aby byl oporou mocnější zbrani.

Jednou jsem o tom chtěla říct Sirovi, ale neudělala jsem to, protože tehdy dovnitř vešel Noam. Kdyby Noam zjistil, že všechno, co potřebuje, je nepřítel, který zlomí jeho královský zdroj, aby se on sám stal zdrojem, nemusel by hledat propast. Byl by naplněný magií a všemocný.

A nemusel by se dál starat o Zimu, ani ji chránit.

Otočím se. Potřebuju se nějak rozptýlit. Dav to pochopí jako konec a ozve se tichý potlesk.

„Promluv k nim,“ nabádá mě Sir, když vykročím ke stanu.

Obejmu si ramena. „Při každém otevírání říkám totéž. Všechno už to slyšeli. Znovuzrození, pokrok, naděje.“

„Čekají na to.“ Sir se nevzdává, a když udělám další krok ke stanu, chytí mě za loket. „Zapomínáš na své postavení, má královno.“

Kéž by, pomyslí si, ale hned toho lituju. Nechci zapomenout, kým teď jsem.

Jen si přeju, abych byla taky sama sebou.

Alysson a Dendera stojí mlčky za Sirem, několik kroků opodál si všimnu Conalla a Garrigana. Theron hovoří s několika svými muži. Na pozadí téhle všední scény vyniká, jak zvláště náhle Nessa působí vedle svých bratrů. Ramena má vystrčená dopředu a soustředí se na uličku po mé pravé ruce.

Vymaním se ze Sirova sevření, pokývnu směrem k Nesse a jdu k ní.

„Už jsou tady,“ zašeptá, když k ní dojdou. Střelí pohledem do uličky. Odsud vidím, že Finn a Greer nehybně stojí na pomezí světla a stínu.

Když si Finn všimne, že je vidím, kývne a oba vykročí k hlavnímu stanu, jako kdyby byli v Gaosu celou tu dobu. Z Jannuari vyjeli spolu s námi, ale brzy se oddělili. Odplížili se dřív, než si cordellští vojáci vůbec uvědomili, že se královnina družina zmenšila z pěti členů na tři.

Sir mě vede do stanu, jako kdyby měl strach, že odmítnu i tohle. Ale já ho předběhnu a jdu k prostřednímu stolu, kde je Alysson a Dendera. Snažíme se nepřitahovat pozornost, tvářit se, jako kdyby se nic nedělo. Jsem ale tak plná úzkosti, že sotva dýchám.

„Co jste zjistili?“ zeptá se Sir polohlasem.

Finn s Greerem se opřou o stůl, pot jim stéká po špinavých tvářích. Zkřížím paže na prsou. Taková běžná věc – rádcové královně se vracejí z cesty. Já s tím ale nedokážu souhlasit.

To já jsem měla podstoupit tu cestu a získat informace pro svého vládce. Neměla jsem být tím vládcem.

Finn otevře svůj vak a vyndá balíček, Greer další vytáhne zpoza opasku. „Napřed jsme se zastavili v Jaru,“ začne Finn. Všichni

se soustředí kolem stolu, jen Conall, Garrigan a Nessa sledují, jestli se Cordellané nepřibližují ke stanu. „Předchozí zprávy Cordellanů byly správné – po Angrovi není ani stopy. Jaro se změnilo ve vojenský stát, kterému vládne hrstka jeho bývalých generálů. Žádná magie, žádné chřestění zbraněmi.“

Uleví se mi, ale nedám to najevo. Jaro je sice v klidu, ale to neznamená, že je všechno v pořádku. Jestli Angra přežil bitvu u Abrilu a chce to utajit, byl by blázen, kdyby zůstal v Jaru.

A jestli přežil, ale my jsme o něm od té bitvy neslyšeli ani slovo... pak rozhodně nechce, aby to kdokoli věděl.

„Cestou do Léta jsme prošli Podzimem, nikde žádné změny,“ pokračuje Finn. „V Podzimu se chovali vládně a v Létu si nás ani nevšimli, takže pátrání po zprávách o Angrovi bylo o to snazší. Zato v Yakimu a ve Ventralli...“

Přiskočím blíž ke stolu. „Odhalili vás?“

Greer přikývne. „Rozneslo se, že v zemi jsou dva Zimané. Naštěstí byli trochu vstřícnější, když jsme řekli, že jsme tam v zastoupení naší královny, ale nespustili nás z očí, dokud jsme nepřekročili hranici. Yakim i Ventralli ti posílají dary.“

Přisune mi balíčky. První je v plátnu zabalená kniha, silný svazek vázaný v kůži s nápisem vytlačeným na přední straně.

„*Účinné prosazování daňových zákonů za královny Giselly?*“ Královna Yakimu mi posílá knihu o svých daňových zákonech?

Finn pokrčí rameny. „Chtěla nám toho dát víc, ale řekli jsme jí, že to nemáme kam dát. Zve tě do svého království. I Ventralli tě zve.“

Vezmu do ruky druhý balíček. Rozvine se po stole. Je to tapiserie. Složitě tkaná pestrá vlákna znázorňují scénu, na níž zasněžené pláň Zimy zabírají rozkvetlý les Jara.

„To nechala královna Ventralli vyrobit jako blahopřání ke tvému vítězství,“ poznamená Finn.

Jedu prstem po stříbrné niti, která odděluje Zimu od Jara. „Než Angra padl, byli jsme ve Ventralli a Yakimu pro zásoby a další věci.

Lidé nás tam viděli, ale nikdy se neukázal nikdo z královské rodiny. Proč teď?“

Greer najednou vypadá starší, vrásky se mu prohloubí a nahrbí se. „Cordell má teď vliv na dvě království Ročních období – Podzim a Zimu. Kdyby Noam chtěl, mohl by s tak silnými opěrnými body snadno získat i Jaro. Léto má s Yakimem obchodní dohody, ale formálně nejsou spojenci. Ostatní Střídavá království vědí, že Noam hledá magickou propast, a děsí je jeho ctižádost. Zkoušejí věrnost Zimy vůči Cordellu, aby zjistili, jestli by nemohla Noama sesadit.“

„Obě královny trvaly na tom, že je musíš navštívit,“ dodá Finn. „Královna Giselle říkala, že jsi kdykoli vítána. Královna Raelyn z Ventralli říkala totéž. Zřejmě mluví za krále, ale i on se s tebou dychtil setkat.“

Potřesu hlavou. „Narazili jste v některém království na stopu po... po něm?“

Nedokážu ani vyslovit jeho jméno. Nechci ho cítit na jazyku.

„Ne, má královno,“ odpoví Greer. „Po Angrovi se slehla zem. Nebyli jsme v Paisly, protože cesta jejich horami je zrádná a po tom, co jsme zjistili ve Ventralli a Yakimu, jsme to nepovažovali za nutné.“

„Proč?“

„Protože Paisly je taky Střídavé království. Nepřijali by krále vyhnaného z některého království Ročních období. Byli jsme rádi, že v Yakimu a Ventralli přijali nás. Myslím...“ Greer se na chvílku odmlčí. „Myslím, má královno, že Angra není v Primorii.“

Zavřu oči. Když jsem poprvé navrhla, aby se někdo vydal do světa hledat Angru, všichni si mysleli, že jsem přemrštěně opatrná. Po bitvě u Abrilu zmizel, ale všichni byli přesvědčeni, že se mu nepodařilo uniknout, ale zničila ho magie.

„Je mrtvý,“ prohlásí Sir. „Nemá cenu se jím zabývat. Už nás neohrožuje.“

Vyčerpání si ho změřím. On a s ním i celá moje rada stále věří, že Angra byl poražen. Přestože jsem jím řekla, že jeho královského

zdroje se zmocnila černá magie vytvořená před tisíci lety, ještě před vznikem královských zdrojů. Tehdy měl každý svůj malý zdroj. Ale postupným používáním magie ke zlu se zrodil Rozklad, mocná magie, která všechny nakazila silou a touhou naplňovat svá nejodpornější přání. Rozklad zeslábl vznikem královských zdrojů a zničením menších zdrojů, ale nezahynul. Živil se Angrovou silou, dokud Mather nezlomil jeho hůl.

Jestli je Angra naživu, může být, stejně jako já, sám o sobě zdrojem, nezátížený omezeními tradičního zdroje. A Rozklad by pak byl... neomezený.

Ale jestli je Angra naživu, proč by se měl skrývat? Proč by nezabral celý svět a všechny nás nezotročil? Možná proto si je Sir tak jistý, že je mrtev.

Všichni se dívají na mě, dokonce i Conall, Garrigan a Nessa. Podívám se za ně a vytřeštím oči. Jen vteřinu nikdo nehlídal Cordellany. Jenom vteřinu.

„Problémy?“

Nějaký voják nahlédne dovnitř a za ním stojí tři další. Všichni sebou trhnou a už se nenamáhají předstírat klid.

Do stanu vstoupí i Theron a já potlačím sten.

„Jsem si jistý, že plánujíte, jak nejlíp naložit s výtěžkem z Tadi-lu,“ řekne Theron a jde ke mně. Pokývne svým mužům. „Všechno v pořádku.“

Vojáci váhají. Nepřesvědčil je, ale je to jejich princ. Vycouvají ze stanu a Theron mě vezme kolem pasu. Uvnitř cítím nepříjemné chvění magie. Nechci, aby mi někdo z jiné země spěchal na pomoc. A už vůbec ne, aby odstavil muže, kteří mě mají chránit.

„Děkuji, že jsi zasáhl, princi,“ řekne Sir.

Theron pokývne. „Není třeba děkovat. Ve své zemi byste měli shromažďovat bohatství bez zasahování Cordellu.“

Povytáhnou obočí. „Hlavně ať to neslyší tvůj otec.“

Theron mě pevněji sevře a přitáhne si mě blíž. „Můj otec slyší, co chce slyšet. O čem jste vlastně mluvili?“

Sir přistoupí blíž. Podívám se stranou. Finn a Greer odcházejí ulicí, nejspíš aby se osvěžili a upravili, aby po cestě nevypadali tolik unaveně.

„Mluvili jsme o...“

Ale ať měl Sir připravenou jakoukoli lež, nebyla nutná. Theron se ode mě odtrhne a popadne tapiserii rozvinutou na stole.

„Ventralli? Odkud to máte?“

Pochopitelně ví, odkud ta tapiserie pochází. Jeho matka byla tetou současného ventrallského krále a Theronův pokoj v Bithaji je plný obrazů, masek a jiných pokladů z Ventralli.

Zadívám se na Sira a ten můj pohled opětuje. Všichni cítí totéž. Dendera mě pozoruje, Alysson svírá hranu stolu. Všichni čekají, co odpovím.

Všichni čekají, jak zalžu.

Finnova a Greerova cesta měla být tajná, drobný čin navzdory cordellské okupaci. Důkaz, že i sami něco dokážeme.

Ale lhát Theronovi...

Sir zatíná zuby. Už mlčím příliš dlouho. „Našli jsme to v troskách jednoho domu.“

Teprve když to dořekne, uvědomím si, že Theron se zřejmě stejně dozví pravdu. Jestli Giselle a Raelyn přijaly Finna a Greera, bude se o tom brzy mluvit. Noam se nakonec doslechne, že dvě Střídavá království měla návštěvu.

Zatajím dech, ale lež je venku. Snažit se z ní vycouvat by všechno ještě zhoršilo. Těžko taky mohu požádat Sira o radu – koneckonců to on zalhal. Možná... je to v pořádku.

Ne. Není to v pořádku. Ale nevím, jak by to královna mohla dát do pořádku.

„Je to nádherné.“ Theron přejíždí prsty po tkanině. „Boj Zimy s Jarem?“

Tázavě se na mě zadívá.

Krátce se zasměju. „To se ptáš ty mě? V tobě přece koluje krev Ventralli.“

Theron se ušklíbne. „Ach, ale doufal jsem, že už jsem se ti trochu dostal pod kůži.“

Zrudnu, protože moji rádci mě stále sledují, protože se Theron napřímí a nakloní ke mně hlavu. Neumím odhadnout, jestli ví, že Sir zalhal. Vidím jen ten jeho výraz, který má pokaždé, když se dívá na nějaké umělecké dílo. Vidět ho takhle je příjemná změna, z tváře mu mizí napětí způsobené balancováním na hraně strachu a vzpomínek.

Náhle si uvědomím, že přesně takhle se na mě díval tam v polích před Gaosem a pokaždé, když mě chtěl políbit. Jako kdybych byla umělecké dílo, které se snaží pochopit.

Srdce mi buší tak hlasitě, že to určitě musí slyšet. Kdybychom teď byli sami v jeho pokoji, v tu ránu bych omdlela.

Rozhlédnu se po stanu, po všech těch tvářích kolem. Sir, Dendera, Alysson, dokonce i Conall, Garrigan a Nessa se na mě dívají se stejným výrazem. Jako kdyby mě odnepaměti znali jako královnu Zimy, ženu, která si zaslouží úctu a zbožňování.

Ale tak to není. Právě jsem pomohla obelhat jednoho z mých nejlepších přátel.

Toble Zima potřebuje. Takovou mě Zima potřebuje.

Nenávidím se.

Z podzemí se ozve hluboký rachot. Vibrace mě zaskočí, ztuhnu, zatímco se celý svět zmítá v divoké kakofonii otřesů a dutých ran. Po několika vteřinách všechno utichne, jako kdyby se vůbec nic nestalo.

Ale něco se stalo. Rodiny horníků shromážděné na náměstí křičí hrůzou.

Zával.

Okamžitě vyskočím od stolu. Sukně se mi plete pod nohy, vykasám si ji, abych mohla běžet rychleji. Sotva ale vyběhnu za náměstí, chytí mě někdo za rameno.

„Má královno!“ Sirův hlas má zase ten známý rozkazovací tón. „Nemůžeš...“

„Tam dole jsou horníci!“ Lidé utíkají ke vchodu do dolu. Cordellští vojáci jim zastupují cestu, než se rozhodne, co dál. „Jsou to moji lidé. Já jediná je můžu zachránit. Nenechám je tam!“

Věděla jsem, že tenhle důl nemáme otvírat. A jestli někdo z mých lidí zemře jen proto, že Noam neústupně trvá na hledání něčeho, co nikdy nenajdeme, zabiju ho.

Sir mě sevře pevněji. „Jsi královna. Nemůžeš se hnát do zavaleného dolu!“

Málem se na něho rozkřiknu, ale nestihnu to, protože přes návrší k nám přibíhá jeden z vojáků pověřených ostrahou vchodu do dolu.

„Z šachty leze nějaký horník!“ vykřikne do davu na náměstí, který se dožaduje zpráv.

Zaplaví mě úleva. Magie jim dodala sílu a vytrvalost. Jednomu z nich zřejmě umožnila dostat se na povrch.

Sir si razí cestu davem a já pospíchám těsně za ním.

Vyběhneme na návrší. Na jeho druhé straně vede dolů cesta lemovaná velkými balvany. Cesta končí u jeskyně, která vypadá jako všechny ostatní – temná a bezedná. Sir a já se k ní rozběhneme. Za námi běží další – Conall, Garrigan, Theron a několik cordellských vojáků. Soustředím se na vchod a prosím temnotu, aby propustila horníka, aby zával nebyl zával, ale něco jiného...

Sotva doběhneme ke vchodu, vypotácí se ven horník a padne na kolena. Slonovinovou pokožku i vlasy má šedé špínou a vykašlává oblaka prachu. Pokleknu k němu a položím mu ruce na ramena. Neváhám, není čas uvažovat. Magie mi vzkypí v prsou, chlad mi proudí pažemi a vlévá se do horníkova těla. Čistí jeho plíce a hojí rány na pažích.

Nedostává se mi vzduchu. Po nečekaném použití magie lapám po dechu. Z mužovy tváře mizí napětí. Uvědomuje si, že jsem na něho použila magii?

„Zřítíla se stěna, má královno,“ zasípá. „V tom místě jsme to nečekali, ale...“

Theron padne na kolena vedle mě, visí očima na horníkovi a hltá každé jeho slovo.

„Našli... našli jsme to,“ vydechne horník, jako kdyby sám nevěřil vlastním slovům. Zamžourá na mě a já se ze všech sil snažím dýchat. Jen dýchat, pořád dýchat.

„Našli jsme to, má královno. Našli jsme magickou propast.“

Meira

Hannah? Moje magie vykřesá nepatrný záblesk chladu. *Řekni mi, že se mýlí.*

Ale pocit, který z ní vyzařuje, je úplně opačný než očekávám. Údiv. Úžas. Stejně bezmezné překvapení, které se zmocnilo všech ostatních.

Byli jsme tak blízko, vydechně. Takže Tadil, celou tu dobu... tak blízko jsme byli...

Slova se ztrácejí, ale já vím, co má na mysli.

Než Angra porazil Zimu.

Horník namáhavě vstane a beze slova mě vede dovnitř. Sir mě bez námitek nechá klopýtat za ním a sám se za námi vleče, jako kdyby ho do dolu něco vleklo proti jeho vůli. Přidávají se k nám i The-ron, Garrigan, Conall a několik cordellských vojáků.

Paprsky ranního slunce osvětlují vnitřek jeskyně na několik kroků, ale dál, kde se podlaha začíná svažovat mezi nepravidelnými stěnami, už panuje tma. Horník zdvihne ze země rozsvícenou lucernu, nejspíš tu, se kterou vylezl z dolu. My ostatní si vezmeme lucerny z hromady u stěny, rozžehneme je a následujeme ho.

Lucerny osvětlují chodbu širokou na dvě délky paže a vysokou tak, že se v ní pohodlně postaví normálně urostlý muž. Jakmile ve-

jdeme do tunelu, zahalí nás ticho. Jediným zvukem je naše opatrné našlapování.

Ucítím na zápěstí něčí prsty. Opatrný dotek, který se osmělí, když se na Theronu pousměju. Nic neříká, ale podle pootevřených úst soudím, že něco říct chce. Co by se ale tady dalo říkat, kromě užaslého mumlání?

Stisknu mu prsty a táhnu ho do tmy.

Míjíme ústí dalších chodeb, ale horník nás vede dál a my se noříme do nejhlubších chodeb pod Klarynem. Vzduch je cítit starou, zatuchlou špínou, která se mi usazuje na kůži, a nevím, proč mi připadá, že patří k Zimě stejně jako sníh. To ale nijak nezmírní napětí v mých útrobách, když tunel před námi vyústí do velkého otvoru.

Lucerny ostatních horníků osvětlují puklou stěnu, která se podle polohy spadlých kamenů zřejmě zřítíla nečekaně a samovolně. Horníci podle všeho vyvázli bez úhony. Částečně si oddechnu. Všichni stojí v tunelu a zírají na puklinu. Jsou příliš vydešení, aby šli dovnitř, ale zároveň příliš ohromení a zvědaví, aby odešli.

Když nás uvidí, poodstoupí a rozpačitě po mně pokukují. Ale já se bojím stejně, jako oni žasnou, lucerna se mi třese v ruce a světlo zběsile poskakuje po stěnách.

Tohle místo někdo vytvořil. Podlaha z šedočerné skály je za otvorem vyleštěná jako mramor. Stěny jsou hrubé a nepravidelné jako v celém dole, ale zřejmě záměrně, protože to soustředí pozornost k tomu, co je na konci místnosti, který tvoří hladká kamenná stěna.

V té stěně je něco, na co zůstanu užasle civět.

Pomalu jdu dopředu, obcházejím hromady kamenů. Svoji lucernu odložím na prahu, protože svítílny ostatních poskytují dost světla. Když vstoupím do místnosti, ucítím na kůži praskání podobné elektrickému náboji, jako když se schyluje k prudké bouři. Zachvěju se a na pažích mi naskočí husí kůže.

Vzduch je prosycený magií.

A myslím... myslím, že se dívám na dveře do propasti.

Trhnu sebou, když se Theron dotkne mého lokte. Nevěděla jsem, že jde za mnou, ale zřejmě je jako jediný dost odvážný – nebo hloupý –, aby mě následoval. Všichni ostatní stojí jako přikovaní u vchodu a v hrůze zírají na to, co mě přitahuje jako plamen můru.

Před námi se tyčí mohutné dveře ze stejného šedého kamene jako zbytek místnosti. Uprostřed nich jsou vyryté čtyři symboly – svazek planoucí révy, knihy poskládané na sebe, maska a uprostřed nad těmi menšími symboly je vrcholek hory zalitý širokým paprskem světla. Nad ním se klene nápis ŘÁD OČIŠTĚNÝCH.

Jdu blíž a podrážky mi klapou po kamenné podlaze.

Vrcholek hory zalitý paprskem světla. *Kde jsem to už viděla?*

A co je to ten řád očištěných?

„Zlatý listy,“ sykne Theron. Opatrně popojde dopředu. „Tohle jsou... klíčové dírky?“

Chytím ho za předloktí, abychom nezašli příliš daleko do místnosti. Cítím nebezpečí, jako kdyby tohle místo na něco čekalo. Nemám nejmenší chuť zjišťovat, co to je.

Ale má pravdu. Uprostřed každého ze tří menších symbolů je úzká klíčová dírka.

„Myslíš, že je to ono?“ zašeptám tak tiše, že by to nerozechvělo ani pavučinu.

Theron mi položí dlaň na ruku, kterou svírám jeho paži, a omámeně přikývne.

„Ano,“ řekne a usmívá se, jako kdyby právě zdolával nějakou soukromou vnitřní zeď strachu. „Našli jsme to. Už bude dobře.“ Podívá se na mě a pak zpátky na dveře. „Už bude dobře...“

Ohlédnu se. Všichni se stále tísní ve vchodu. Sir zachytí můj pohled a mně se zatají dech, protože mi dojde, co tohle doopravdy znamená.

Rozklad vznikl v době, kdy v našem světě existovalo víc než osm královských zdrojů. Lidé začali své zdroje používat k tomu, aby si navzájem ubližovali, zabíjeli se a kradli, konali zlo. To vedlo ke zrodu

černé magie, která pronikla do myslí lidí, ponoukala je k používání jejich magie ke zlu a roztočila kolotoč zoufalství.

A jestli ty dveře opravdu střeží magickou propast a my je otevřeme...

Ale možná se mylíme. Třeba je to jenom... místnost. V hoře? Co jiného by to mělo být?

Svírá se mi hrdlo. Tohle je ono. Měla jsem Noama zastavit už dávno. Neměla jsem dovolit, aby tohle udělal mému království. Jak jsme to vůbec našli?

Theron žasne. Má z nálezu radost a bude chtít ty dveře otevřít. Vidím to na něm a je mi z toho ještě hůř. Neuvažovala jsem. Vpadla jsem sem a nemyslela na to, kdo Theron *doopravdy* je. Není to jenom můj přítel a zdroj útěchy. *Chce* to. Cordell to chce.

Ucouvnu od něho.

Theron se po mně natáhne. „Meiro?“

Tělem mi projede ostrý a štiplavý chlad vzedmuté magie. *Mé* magie, ale to není to napětí ve vzduchu. Zůstanu stát.

Meiro! To je Hannah. Je rozrušená. Bojí se. Čeho?

Theron vykročí za mnou. Zakopne, zavravorá, chytne se mě a oba upadneme blíž ke dveřím.

Meiro, uteč odtamtud!

Je zima, hrozná zima...

MEIRO! Mei...

Ticho. Naprosté, bolestné ticho, jako když se zabouchnou dveře a odříznou nás od všech zvuků zvenčí.

Do těla se mi bolestivě zakusuje neúprosný žár. Tak jako je má magie chladná, tohle je žhavé, palčivými prsty to ohmatává mé údy, hrud' a krk. Spaluje mi hrdlo a ucpává ho, útočí na každý nerv, takže když chci vykřiknout, nevydám žádný zvuk.

Theron se ke mně tiskne, bolest mě sžírá zevnitř, staženým hrdlem nemůže ven a já vím jen to, že tohle jsme způsobili my. Vlastně *já*. Já jsem příčina, protože Theron žádnou bolest necítí. Zmatečně krčí čelo. „Meiro, co...“

Uchopí nás neviditelná síla a mrští námi vzduchem ke vchodu. Několikrát narazíme do stěny a pak se jeden přes druhého zhroutíme na podlahu. Všichni křičí a vrhají se k nám, ale mezitím se mi uvolní sevřené hrdlo, bolest vylétne ústy a já vydám skřek, který ani není lidský. Schoulím se do klubíčka, tisknu si dlaně na uši, kolébám se a snažím se najít polohu, v níž bych neměla pocit, že hořím zaživa.

Hannab! Křičím na ni, na magii, na cokoli, co by to mohlo zastavit...

Ticho, klid. Jenom ticho, to je všechno, co mi dá. Po vlně děsu do mě očima i hrdlem vklouzne temnota a naplní mě až po okraj. Jsem ve vězení, které až příliš dobře znám.

„Meiro!“ Cítím Theronovy prsty ve vlasech, tiskne mě k sobě. „Vydrž, Meiro...“

Mrknu, a jsem sama ve tmě. Oheň a led.

Tma ustupuje žlutému světlu loučí. Jsem za to světlo skoro ráda — jsem vzbůru, jsem naživu, v pořádku —, dokud se nerozhlednu po místnosti.

Mihotavé světlo zalévá kobku, na černých kamenech se lesknou odporne skvrny. V rohu sedí Theron a vyžděšeně třesí oči na dveře.

Protože ve dveřích stojí Angra.

„Dědic Cordellu,“ řekne Angra, vstoupí dovnitř, zastaví se před Theronem, opře se o bůl a shýbne se. „Dal jsi slovu chabrost nový význam. Cos měl v plánu? Vplížit se do města a osvobodit moji novou otrokyni?“ Vězne Theronu za bradu a zdvihne mu hlavu. „Nebo čekáš, že sem vpadne tvůj otec a osvobodí vás oba?“

Theron prudce vydechne.

Toble se dělo s Theronem, když byl uvězněný v Abrilu.

Angra nakloní hlavu, jako kdyby naslouchal ozvěně. Ve tváři má náhle výraz, který bych u něho nikdy nečekala. Překvapení a úžas.

Angra se vzpomíná a přejede palcem Theronovi po bradě. „Opravdu si myslíš, že přijde?“

Theron nejistě nakrčí čelo, ale zřejmě si toho ani není vědom.

Angra neúprosně pokračuje: „My dva se od sebe moc nelišíme. Mám ti ukázat, jak moc se sobě podobáme?“ Položí Theronovi dlaň na hlavu.

Theron vykřikne. At' se tohle stalo, nebo ne, nemůžu ho nechat takhle křičet – skočím, když Angra odtrhne dlaň a Theron se zhoupne dopředu.

Theron zvrací a ramena se mu třesou. „Ne,“ vypraví ze sebe první, téměř neslyšitelné slovo. „Ne! Nezabil ji jako ten váš. . .“ vykřikne zděšeně.

Zabil? Kobo? Co mu Angra ukázal?

Angra mlaskne. „Ale ano, princátka.“ Poodstoupí a dívá se na svíjejícího se Theronu. „Jsme stejní.“

„Meiro!“

Prudce se posadím, kolem pableskuje žlutá mlha, v rukou svírám látku, kterou se mi někdo snaží vytrhnout. Jsem v nějakém domku v Gaosu, popraskanými zdmi dovnitř proniká chlad. V malé místnosti není nic než postel a několik stolů. Na každém stole hoří svíčky. Jsou jich tucty. Mžourám do světla, tčkám očima od plamene k plameni.

Zase mi někdo zkouší vytrhnout tu látku z rukou. Cuknu.

Sir se nade mnou sklání, opírá se o ruce a já mu svírám límec, jako kdybych se s ním chtěla prát. Je tady i Theron. Stojí v nohách postele s nezapálenou svíčkou v jedné a sirkami v druhé ruce.

Angra. Vzpomínka. Skloním hlavu mezi kolena a pustím Sira. Proč jsem to viděla? *Jak* jsem. . .

„Magická propast,“ vyhrknu a prudce se narovná. „Ty dveře. . . byla tam bariéra. . .“

Všechno se mi vrací. Kamenné dveře. Klíčové dírky ve vyrytých symbolech. Pocit, že hořím zevnitř. Bariéra, která bránila přístupu ke dveřím. Magická pojistka, která mě i Theronu odhodila, ale jenom já jsem pocítila její účinek.

Možná se propast takhle chovala právě proto, že já sama jsem magie. Možná narazila na nejbližší osobu, vytáhla z ní zasuté vzpomínky a zuřivě odrazila moji magii. Ale Theron není Ziman, jak jsem na něho mohla mít vliv? Nebo jsem to už nebyla úplně já, když bariéra zareagovala na moji magii? Ať to bylo cokoli, ať byl důvod jakýkoli, byla to jen jiskřička v tomhle požáru hrůzy.

„Ať je tam dole jakákoli magie, nemůžeme se jí dotknout,“ prohlásím.

Theron na mě vytřeští oči, jako kdyby tohle bylo to poslední, co by ode mě čekal.

„Tady, má královno, vypij to.“ Sir mi podává pohár vody. Odstrčím ho.

„Našli jsme magickou propast,“ řeknu a snažím se, abych si naplno uvědomovala a cítila, co říkám. „Chrání ji nějaká bariéra. Tu bariéru nesmíme zničit. Jestli se dostaneme k magii, jestli se dostaneme ke všem...“

Theron přiskočí blíž k posteli. „Přesně tohle se musí stát.“

Zaváhám. V duchu ho vidím, jak se svíjí na podlaze Angrovy kobky. Byla to skutečnost?

Hannah. Opatrně se myšlenkou dotknu své magie. *Bylo to...*

V prsou mi zajiskří chlad. Tak je to vždycky, když se dotýkám magie, ale ta obvykle vzplane a zase pohasne. Tentokrát neutichá.

Vzpíná se, žene se mými údy, krouží tělem a nabírá rychlost a sílu, aby mohla vyletět ven. Zakloním se a udeřím se o stěnu za postelí.

Ne, křičím v duchu. *DOST!*

Neposlouchá. Aspoň ne včas. Vylétne z mého těla jen těsně před tím, než do ní vložím svoji vůli, a vnoří se do... koho? Kam?

Do Sira.

Vyskočí a hekne, jako kdyby dostal jílce meče do žaludku. „Co...“ zachrčí. „Cos to...“

Couvá, boty mu kloužou po prknech podlahy, dokud nenarazí na dveře. Sevře kliku, ale místo aby s ní otočil, vylomí ji a celý mechanismus se vysype na podlahu.

Vyskočím z postele.

Sir vytrhne dveře ze závěsů.

Ne... to já jsem mu tohle udělala.

Padnu zpátky na postel. Už dřív jsem viděla, jak magie dává lidem sílu, ale aby vydrželi celodenní dřinu, ne rozbíjeli dveře. A vždycky

účinkovala tak, jak měla. Nedala se ovládat, ale dělala to, co moji lidé potřebovali.

Co se to stalo?

Sir si protáhne ruce a tázavě se na mě zadívá. „Proč jsi to udělala, má královno?“

Potřesu hlavou. „Nechtěla jsem. To ta magie tam u bariéry se mnou něco udělala... necítím se... správně.“

V prsou cítím strašný chlad. Srdce mám z ledu, údy ze sněhu, mám pocit, že vydechuji oblaka páry. Dřív bývala magie jen probuzená, ale teď je... nespoutaná.

Sir se opatrně přiblíží. „Přijdeme na to, má královno. Pošleme tam dolů někoho, kdo není spojený s královským zdrojem.“

Znovu vyskočím z postele. „Ne, je to příliš nebezpečné. *Nikdo* tam dolů nesmí.“

„Našli jsme to, Meiro,“ ozve se Theron přiškrknutým hlasem. „Konečně jsme našli magickou propast, a ty ji ani nechceš prozkoumat? Svět takovou sílu neviděl celá staletí. Představ si, kolik dobrého bychom s ní mohli dokázat!“

„A představ si, kolik zla!“ vykřiknu. Nemůžu potlačit své obavy. „Viděls, co jsem právě udělala? Moje magie mohla ublížit Sirovi! A ty chceš ještě víc? I kdybychom se k ní dostali, svět nepřijme magii, jak chceš ty. Ty věříš, že tvůj otec využije víc magie pro dobro? Možná v očích Cordellu, ale jaký to bude mít dopad na moje království?“

Theron odloží nezapálenou svíčku a sirky a přistoupí blíž. „Svět to potřebuje,“ prohlásí. „Můj otec není jediný, kdo má nějaké plány. Můžeme se postarat, aby z té magie měli užitek všichni. Všichni z tvého lidu by mohli mít svoji vlastní magii, měli by sílu odvrátit jakýkoli útok podobný tomu Angrovu.“

„Neříkej otci, že jsme to našli,“ prosím ho. „Vím, proč se Angry bojíš, ale jsme silnější než on. *Nejsi jako on.*“

Theron přimhouří oči a tázavě se na mě zadívá. Čekám, až pochopí, až vzpomínka vyplave na povrch, ale on jenom zmateně nakloní hlavu.

Nepamatuje si, co mu Angra udělal? Nestalo se to?
Někde v domě se otevřou dveře a dolehnou k nám hlasy.

„Už je vzhůru?“ ptá se Nessa.

„Co to máte s dveřmi?“ zašvitoří Dendera, když vejdou do pokoje.

Zatímco se Sir, Nessa a Dendera spolu tiše baví, přitochím se k Theronovi a polohlasem řeknu: „Prosím, neříkej to Noamovi.“

„Moji muži to viděli taky. Tvoji lidé vědí, že jsme to našli. Nakonec se to stejně dozví.“

„Dole bylo jen pár tvých mužů a moji lidé budou držet jazyk za zuby. Prosím, Therone. Dej mi jenom čas, abych vymyslela, co dál.“

Theron mlčí a mně se svírá srdce.

„Mluvilaš ze spaní, vypadalo to, že jsi vyděšená,“ řekne nakonec. Nesouhlasil s ničím. Jen změnil téma.

„Zdálo se mi o Angrovi. A o tobě.“ Zaváhám, protože nechci, aby moje slova byla kladivem a on porcelánovou vázou. „V Abrilu.“

Theron se ode mě odvrátí.

„Byl to jen sen,“ snažím se to zlehčit.

Chytne mě za ruku, všechny svaly má napjaté.

„Moc si toho nepamatuju,“ zašeptá. Každé slovo má tíhu tří měsiců mlčení. „Vypadly mi... celé dny. Ale pamatuju si, že mi Angra říkal, co udělá s tebou. Co chtěl, aby Herod...“ Hlas se mu zlomí. „Vím, že v Abrilu na mě Angra použil magii. Nemělo by to být možné, protože královské zdroje nemohou ovlivnit lidi z jiného království. Jestli existuje nějaká mocnější magie, potřebujeme obranu.“

Obejmu ho, ale přes všechnu jeho bolest a moje vzpomínky na Angrovo kruté mučení nemůžu souhlasit s tím, co Theron chce.

„Pak je ještě důležitější, aby ty dveře zůstaly zavřené. Při zneužití by ta magie mohla podpořit právě tu magii, které se bojíš.“

Ušklíbne se. Nepřesvědčila jsem ho, ale v té chvíli ke mně přiběhne Nessa.

„Jak je ti, má královno?“

Neptá se, co se stalo, ani na nic ohledně dolu. Předpokládám, že s tím ji seznámil Sir. Conall a Garrigan se postavili na stráž a Sir

řekl něco o tom, že jde zkontrolovat Finna a Greera. Nezůstane, aby se ujistil, že jsem v pořádku. Jen řekne Denderě, aby dohlédla na to, ať odpočívám.

Nedočkám se od něho žádné pomoci. Ani od Theronu, který taky odchází. Chci jít za ním, ale Dendera mě nemilosrdně uloží to postele. Theron si toho ani nevšimne a beze slova odchází. Co jsem vůbec čekala, že řekne? Co mohl dělat?

Mohl mi pomoci. Mohl zůstat a pomoci mi vypořádat se... se vším.

Ne... Theron je zlomený, a to kvůli mně. Protože mě přišel zachránit. Viděla jsem, čím prošel, nebo aspoň čím možná prošel. Protože si to sám nepamatuje, není způsob, jak zjistit, jestli se to, co jsem viděla, stalo, nebo nestalo. Nemusí mi pomáhat. Já musím pomoci jemu. Mám lidi, kteří mohou...

Náhle si něco uvědomím.

Hannah neodpověděla. V okamžiku, když jsem ji volala, vytryskla magie.

Moc nechybí a zavolám ji znovu, ale sevře se mi hrud' a já nemohu odtrhnout pohled od třísek dveří, které Nessa zametá do rohu. Naše spojení bylo vždycky záhadné. Možná je ta bariéra přerušila. Chlad ve mně pulzuje, jako kdyby vycítil moje rozpaky, jako kdyby věděl, že jsem jen krůček od rozdmýchání své magie.

Já se toho bojím. Ale své magie bych se bát neměla. Teď, když jsme našli propast...

Nesmím se bát ničeho.

Mather

„Kryj se!“

Matherův meč proťal vzduch jen okamžik po jeho výkřiku, ale jakmile mu slova splynula ze rtů, věděl, jak tenhle souboj skončí. Jeho protivník zakopne na nerovné podlaze stodoly, uvědomí si svoji chybu, pokusí se ji přehnaně napravit a skončí na zádech s Matherovým dřevěným mečem přitisknutým pod klíční kostí.

O pár vteřin muž na podlaze zamžoural na Mathera. „Omlouvám se, můj pane,“ zamumlal, zvedl se a podal meč dalšímu v řadě.

Mather oddechoval a pozoroval bílá oblaka páry v odpoledním vzduchu. Aspoň že jeho poslední protivník byl jeho věku, mladík jménem Philip. Byla to příjemná změna po starých mužích, kteří se na něho dívali se směsí strachu a zoufalého odhodlání.

Ze všech Zimanů, osvobozených z pracovních táborů, jen šest set dřív žilo v Januari. Dvě stě jich pocházelo ze západní části Zimy, sedm stovek z centrálních lesů a jenom sto padesát ze severního podhůří Klarynu. Do hlavního města se vrátily o něco málo víc než tři čtvrtiny bývalých otroků. Ostatní nesnesli pohled na své válkou zničené domovy a už před třemi měsíci se rozptýlili do dosud neobydlených a neznámých částí Zimy.

Sladký sníh na výsostech. Mather nemohl uvěřit, že už uběhlo tolik času. Je možné, že už jsou to tři měsíce, co se vrátili do Jannuari? Tři měsíce od bitvy u Abrilu, kde zlomil Angrův zdroj a král Jara zemřel. Tři měsíce svobody.

A necelý měsíc od chvíle, kdy William, Meira a další odjeli k dolům na jihu. Každou hodinou, minutou by měli přijet spolu s Noamem, který se vrací z jedné ze svých až příliš krátkých návštěv Bithaje. Král Cordellu zase nakráčí do hlavního města Zimy jako nastrojený, nadutý parchant a sebere všechno bohatství, které Zimane zatím nashromáždili.

Zachrastila zbroj a Mather se rychle podíval k vratům stodoly. Kolem prošla cordellská vojenská hlídka, která střežila obydlenou čtvrt Jannuari. Vojáci se ušklíbli, když viděli, co se děje ve stodole.

Mather pevně sevřel cvičný meč, ale nedokázal se na vojáky zlobit za to, že se jim posmívají. Co tady dělali, bylo směšné. Cvičit lidi tak brzy po letech věznění a čekat, že všechno půjde hladce. Většina Zimanů teprve teď zase začínala vypadat jako lidé, ne jako podvyživení otroci. Učit je boji, když ještě mají oči plné hrůzy a strašných vzpomínek...

Mather se otočil k Hennovi. „Je na to moc brzy.“

Henn se odlepil ode zdi, odkud sledoval výcvik namísto Williama. „Děláme to sotva pár týdnů.“ Pokývl Matherovi. „Boj.“

Rozkaz. Mather zabručel. Teď nemá nic než rozkazy. Rozkazy od Williama. Rozkazy od Henna. Rozkazy od královny.

Nějaký pohyb u vrat znovu přilákal Matherovu pozornost, ale tentokrát to nebyla cordellská zbroj. Dusot bot, šustění látky a hlas, který tak dobře znal.

„Jsme zpátky.“

William.

Nikdo si zřejmě nevšiml, jak se Mather při Williamovu návratu zachmuřil, místo aby aspoň předstíral úsměv.

Henn se k Williamovi rozeběhl jako smyslů zbavený. „Vrátili jste se všichni?“

Mather četl z Hennovy tváře nevyslovené otázky. *Je Dendera v pořádku? Nestalo se jí nic?* Podobné otázky trápily i jeho.

Když ses vrátil, Williame, znamená to, že se vrátila i Meira. Je v pořádku? Nestalo se jí nic?

Chyběl jsem jí vůbec?

Rudé skvrny na Williamově tváři vypovídaly o ledovém větru, který je doprovázel celou cestu z dolů. Usmál se na Henna a setřepal si sníh z rukávů. Pokaždé když ho takhle Mather viděl, připadalo mu to nepatřičné. Šestnáct let byl Sir klidný, tvrdý a nepovolný. Šťastný výraz mu neseděl.

„Ano,“ opáčil William a povytáhl jedno obočí. Vzápětí mávl k vratům. „Můžeš jít. Jdi za Denderou. Tak se tě nemůže dočkat.“

Henn poplácal Williama po zádech a vyběhl z vrat. Mather byl teď jediný, kdo mohl podat hlášení o pokroku ve výcviku. Když se k němu William otočil, uvědomil si, že má ústa vyprahlejší než po ledne na pláni Rania.

„Hlášení,“ vybídl ho William a přešel pohledem Zimany stojící za nimi.

Co měl hlásit? Nejvýznamnější bylo, že rekruti už snědí celou snídani a udrží ji v žaludku.

„Ještě nejsou fyzicky úplně v pořádku.“

William se nepřestával usmívat. „Ale budou. Výcvik jim pomůže.“

„Napřed se musejí zotavit.“ Mather srovnal ramena. Nezapomínal, že ti, o nichž mluví, stojí za nimi, sledují je a naslouchají. „Musejí se vyrovnat s tím, co se jim stalo. Musejí pochopit, k čemu došlo...“

Mather se zarazil. Podle Williamova výrazu poznal, že přestřelil. Byl to stejný výraz, jako když se mu Sir snažil vysvětlit utajování Matherova původu jako „nezbytnou oběť ve jménu Zimy“, ale Mather jeho vysvětlení nepřijal a stále se ptal proč. Protože to zároveň dávalo i nedávalo smysl. A zatímco Mather vzlykal na podlaze pobořeného domku, který Lorenova rodina zabrala, William jen vstal, řekl, že je to minulost, a odešel.

„Ne, potřebují tohle,“ řekl mu teď. „Musejí to dostat do krve.“

Což bylo vlastně stejné jako: *Je to minulost, Mather. Dívej se jen do budoucnosti.*

Mather se zajíkl. Nemohl se nadechnout, ztraceně...

Varovně vykřikl a vrhl se na Philipa. Mladík vyděšeně vyjekl, uskočil a zachytil několik rychlých Matherových ran, než uklouzl po slámě a v oblaku prachu padl na zem.

Mather sevřel jílec meče oběma rukama. Vyskočil do vzduchu, dopadl rozkročmo nad ležícího mladíka a zabodl dřevěný meč do země na prst od Philipovy hlavy.

Všichni ve stodole zatajili dech. Neozvalo se jediné vyjeknutí ani výkřik. Jen tucty očí pozorovaly Mathera, Philipa a dřevěný meč, který se ještě chvěl v podlaze stodoly.

Philip pohlédl na Matherův meč, na prasklinu v podlaze a zase zpátky.

„Tak,“ pousmál se. „To znamená, že jsem prohrál, že jo?“

Mather se rozesmál. Napětí z něho spadlo a několik mužů čekajících v řadě se také rozesmálo. Pomohl Philipovi vstát.

Ale Philip střelil pohledem přes Matherovo rameno a smích ustal. To okamžité ticho udeřilo na všechny Matherovy smysly.

Sotva měl čas vytrhnout meč z podlahy, než se na něho William vrhl. Mather sklouzl na kolena, zachytil ránu a rychle zase vstal. William zatočil mečem a znovu zaútočil.

Přihlížející Zimané je začali hlasitě povzbuzovat. Tak úžasné se to lišilo od života, který Mather vedl před několika měsíci, že mu to vylilo sílu do všech svalů a v hlavě se mu rodilo poznání.

Jestli jsou všichni šťastní, pak za to tlustá čára za minulostí stojí.

Mather vložil všechn svůj vztek do boje. Nevnímal povzbuzování, cítil jen náhlou potřebu pokořit Williama. Nasál do plic chladný vzduch. Vzduch Zimy. Království potřebuje vedení, ochranu a obranu.

To všechno teď bylo na Meřiných bedrech.

Říkal si, že ji nepotřebuje. Ale milovat ji bylo snadné. Bylo to něco, co se během času naučil. Jako šerm nebo lukostřelba. Dovednost,

kteřou získával postupně, až jednoho dne zjistil, že ji ovládá bez přemýšlení. Zato touha po rodině? Ani za tisíc zim ji nebude potřebovat.

Nikdy nedokáže Williamovi odpustit, že ho nechal žít v domněn-
ní, že je sirotek.

Mather se prudce zastavil. Čepel Williamova meče ho zasáhla do
ramene a srazila tvář na zem. Mather se ušklíbl a vyskočil na nohy.
Meč odhodil někam za sebe. Vrhł se na Williama a vrazil mu rame-
nem do břicha. Padli na zem, převalovali se, rány padaly, ale netrvalo
to dlouho. Za okamžik měl Mather ruce pevně za zády a jeho tvář
nesla otisk tvrdých prken podlahy.

William se sklonil a zašeptal Matherovi do ucha: „Je jedno, jestli
stokrát prohrají. Hlavní je, že jsme tady. Tohle je naše budoucnost.“
Zdalo se, že se téměř nezadýchá.

Mather zalapal po prašném vzduchu. „Ano, *Sire*.“

Věděl, že William nesnáší, když mu Meira takhle říká, přesto jí
nikdy neřekl, aby s tím přestala. Chtěl teď prostě někoho naštvat,
aby nebyl sám, kdo má vztek.

William ho stiskl pevněji. Ještě okamžik ho držel na zemi, pak se
zvedl a poodstoupil. Když Mather se zatnutými pěstmi vyskočil na
nohy, nedokázal se podívat na skupinu zaražených Zimanů.

„Pro dnešek to stačí,“ řekl William, jako kdyby se nic nestalo.

Mather se k vratům rozeběhl jako první. William ho chytil za lo-
ket a zastavil. Muži za jejich zády zatím ukládali cvičné meče. „Při-
vezli jsme novou zásilku. Roztříd' ji a večer buď na slavnosti.“

Rozkazy. Bude se probírat dalšími klenoty, počítat splátky krá-
lovství, které požaduje ještě víc. Nevěděl, proč Noam trvá na tom,
aby je po dobu slavnosti uložili tady, místo aby je nechal odvézt do
Bithaje. Možná se chtěl Zimanům ještě víc vysmát, přinutit Meiru,
aby mu osobně předala každý skvost.

Mather krátce pokývl, ale hned zaváhal, když si uvědomil, že
William spěchá. Určitě se chce vrátit k Meire a Noamovi.

Mather vyběhl z vrat, až když byla stodola prázdná. Byl tak roz-

těkaný, že si nevšiml postavy venku a plnou rychlostí do ní vrazil. Ramenem mu projela bolest, když jím narazil do pancíře.

„Dávej pozor ty...“ vyhrkl a málem dodal *cordellskej zmetku*.

Ale tohle nebyl ledajaký Cordellan. Byl to kapitán Brennan Crewe, kterého Noam pověřil velením posádky v Jannuari. Tenhle muž obsazoval v Matherově žebříčku nenávisti vůči Cordellanům hned druhé místo. O to první se dělili Theron s Noamem.

Mather se otočil, ani se nepodíval, co na to Brennan, a rázoval pryč. Udělal sotva několik kroků, když za sebou uslyšel křupání sněhu.

„Počkej!“ houkl Brennan. „Jak jde výcvik? Podle tvého výrazu soudím, že ne tak dobře, jak jsi čekal. Mému králi stále není jasné, proč se obtěžujete s výcvikem armády, když máte veškerou potřebnou ochranu od Cordellu.“

Mather se zastavil. Stodola, ve které probíhal výcvik, stála východně od paláce, oddělená od něho rozlehlým zasněženým prostranstvím a spojená s okolím paláce jen vyšlapanou pěšinou, která zapadala sněhem tak rychle, že ji nikdo nestačil uklízet. Byli zde sami, v dohledu se nepohybovala žádná hlídka. A po té potyčce s Williamem nedokázal Mather udržet jazyk za zuby.

„Jde to tak dobře, že svému králi můžeš říct, že by se tu neměl cítit příliš bezpečně,“ odsekl, když se otočil k Brennanovi.

Brennan povytáhl obočí. „Zapomínáš na své postavení, *lorde* Mather.“

Mather se naježil, ale zatnul zuby a ovládl se. Nijak mu nevadilo, že se z krále stal lordem, opravdu ne, vadilo mu ale, na koho přešla jeho odpovědnost.

„Omlouvám se, kapitáne. Zapomněl jsem na své místo, když jsem si uvědomil to vaše. Stále zapomínám, že nejste skutečný voják, jenom prezent, který hlídá investici. Bylo by mnohem jednodušší, kdyby každý cordellský voják chodil s mašlí na přilbě.“

Brennan k němu rychle vykročil. Mather se napřímil, ale dřív, než mohl dát průchod instinktu, se Brennan usmál.

„Možná prezent, ale aspoň nás tady chtějí. Slyšel jsem dobře, že tvá královna je zpátky? A poslala pro tebe? Myslím, že ne. Zřejmě jdeš počítat bohatství *Cordellu*. Připadáš si pro Zimu důležitý, ale nejsi o mnoho významnější než nějaký balík.“

Než Brennan domluvil, měl Mather rudo před očima a bylo mu takové horko, že měl pocit, že se na něm sněhové vločky se syčícím odpařují. Aniž si uvědomil, že se vůbec pohnul, držel najednou Brennana za límec a přitahoval si ho k sobě.

„Nemáš ani tušení, o čem mluvíš,“ zavrčel.

Brennan stočil pohled za Mathera a vytřeštil oči. „Královna Meira.“

Ona je tady?

Mather pustil Brennana, otočil se, boty mu sklouzly na namrzlých kamenech a upadl do sněhu. Panika odezněla stejně rychle, jako přišla.

Pěšina za ním byla prázdná.

Brennan se rozesmál. „Ale máš pravdu, lorde Mathere. Nemám tušení, o čem mluvím.“

Mather vyskočil na nohy a rozeběhl se, jako kdyby chtěl utéct vlastnímu ponížení.

Copak všichni vědí o jeho nezdarech? Nejenže už není králem Zimy, ale dokonce ani královna se na něho neobrací. Poznali všichni, jak hluboko klesl?

Copak nikdo nevidí, co všechno teď dolehlo na Meiru?

A dnes ji uvidí, jak pluje tanečním sálem v Theronově náruči, a bude předstírat, že dívat se na ni mu stačí. Přestože by o ni nejraději bojoval... nemohl. Za celé tři měsíce od jejich návratu ho ani jednou nevyhledala. Zahlédl ji na různých setkáních, ale to bylo všechno.

Nechtěl, aby o ni musel bojovat. Chtěl, aby ona chtěla jeho.

Ale ona chtěla Theronu.

Přestože to bolelo, musel přiznat, že si ji Theron zaslouží. Byl to Theron, kdo ji zachránil z Jara, Theron, kdo riskoval život a přivedl cordellskou armádu, aby bojovala s Angrou.

A byl to Mather, kdo neudělal *vůbec nic*, když Meira padla během bitvy v bezvědomí Herodovi k nohám. Byl to Mather, kdo chodil po chodbách Noamova paláce, div neprošoupal podlahy, zatímco ona byla měsíce uvězněná v pracovním táboře. Mather zase nic neudělal, protože nevěděl, co by pro ni mohl udělat, a nedokázal s ní být, když měla Theronu.

Už nebyl králem. Už nebyl ani sirotkem. Už nepatřil do Meiri-na života.

Tohle nebyla ta svoboda, po které kdysi toužil.

Meira

Dva dny jízdy z Gaosu uběhly příliš rychle. Dokonce i tyhle poslední okamžiky, kdy se v chladném odpoledni schovávám za koně, zatímco všichni spěchají k paláci, jsou krátké. Vdechuju vůni ošoupané kůže sedla. Kůň frká, když mu vločky přistávají na čenichu, ale nijak se nedá vyvést z míry okolním zmatkem.

„Vítej do Jannuari, můj králi!“ vykřikne jeden z Cordellanů, kteří nás doprovázeli do Gaosu.

„Dnes to bude nádherná slavnost!“ zvolá druhý.

Trhnu sebou. Theron neslíbil, že svým mužům přikáže mlčet. Přestože jsem si jistá, že situaci zvládnu sama, nevím jak. Nemám tušení, co je to ten řád očistěných, ani jak nejlépe zařídit, aby dveře do magické propasti zůstaly zavřené.

„Můžeš říct, že jsi unavená.“

Otočím se. Vedle mě stojí Nessa. Conall postává několik kroků od nás a se špatně skrývaným opovržením pozoruje Cordellany, Garrigan pro změnu sleduje nás.

„Stejně mě už viděl přijíždět,“ opáčím.

Nessa pokrčí ramený. „Byla to dlouhá cesta. Řekni, že jsi unavená, a pojď s námi do paláce.“